

T. G. Nagaarum

Nut – A néma vendég

Első rész

Prológ

Nem éreztem jól magam. Nem a közérzetemmel volt baj, bár azt mondják, hogy akinek nem jó a lelkiállása, annak a közérzete sem lehet jó. Mostanában nem éreztem jól magam. Minden okom megvolt a nyugodt, kiegyensúlyozott életre, annak ellenére, vagy talán éppen azért, mert nem volt családom. Elfoglalt voltam ugyan, de nem túlhajszolt. Megtanultam, hogy nem szabad többet dolgozni annál, mint amivel éppen fenntartjuk magunkat a kényelem tengerén, illetve nem szabadítunk magunkra nem kívánt reakciókat. Minden, ami ennél több, csak mézesmadzag.

Sajnálom, de nem érzem jól magam. Azóta. Nem gyötörnek lidércnyomások, abnormális dolgokat sem látok, nem vagyok köz- vagy önvészélyes, vagy legalábbis nem kell helyet foglalnom magamnak pár szerencsétlen között, akik kulcsra zárt biztonságban élnek le életük hátralevő részét. Megálapították. Pedig mennyire azt hittem! Kíváncsi vagyok, hogy a helyemben ki ne hitte volna ezt.

Történt valami. Nyilván.

Kevés volt ahhoz, hogy megijedjek, sok ahhoz, hogy ne féljek. Események sorozata volt az, ami szépen lassan készítetett arra, hogy beleássam magam előtte lényegtelennek hitt dolgokba. És az a pár hónap, ami alatt átéltem ezeket az eseményeket, jelentősen megváltoztatta a jellemem. Sosem hittem, hogy léteznek eltörölhetetlen emlékek, amelyek úgy égnek bele az ember lelkébe, mint az izzó vas a fába. Sokat kellett tanulnom, hogy felfogjak valamit, ami mindig is adott volt, csak venni kellett a bátorságot, hogy belemarkoljak. Bár nem késtem el, csak megkéstem. Nem baj.

Ijesztő dolgok, nyomasztó élmények, baljós jelek előzték meg azokat a napokat, amikor megkerestek, hogy vegyek részt egy nagyszabású terv megvalósításában, ami akár korszakalkotó is lehet a jövőre nézve. Mint már említettem a körülmények egy oldalról adottak voltak, a másik oldal meg kevés volt ahhoz, hogy megijedjek. Nem hamarkodtam el a döntést, bár

azonnal igent mondhattam volna. Az egy nap, amit vártam, szinte azonnal volt, csak adni akartam ennyit az önbecsülésemnek. Az új munka sok szempontból is kedvező volt. Mint mondták, új területeken próbálhatom ki magam kreatív légkörben, rugalmas körülmények között, de ezek senkit nem érdekelnek, mert mindig ez van. Az igazság az, hogy csak egy szempont volt mérvado. Mégpedig az, hogy ott volt valaki a közelemben. Egy ember, akivel kicsit egy voltam. A legértékesebb tapasztalataimat ennek ellenére sem tudtam igazán feltárni neki, de lényegtelen, mert egy részét ő is átélte.

Szerintem nagy szerencsém az, hogy türelmes vagyok, mert ha nekifutok a szélnek, hogy ledöntsem a lábáról, lehet, hogy felkap és elvisz. Ha esetleg mégsem vagyok türelmes, képes vagyok fájdalmat okozni magamnak, csak, hogy megtudjam, mi lesz a vége egy fejezetnek ebben a körhintában, de ez már nem csak türelem, hanem kíváncsiság kérdése is. Igen. Szerencse nélkül persze az ilyen vállalkozás halála el van rendelve, de végtelen hosszú időintervallumot véve alapul melyiké nincs?

Most pedig, amikor már tudom, hogy mi történik, azt hiszem másokat is arra buzdítanék, hogy kövesse példámat, és fűljén.

Az első látogatóm akkor érkezett, amikor kineveztek. Mindegy minenk. Maga az esemény a fontos. Illetve a kinevezés ténye. Lehet valakit úgy kinevezni, hogy a „miképpen tovább” csak fejtörést okozzon! Én azonban jó képességű szakember vagyok, és jelentős eredményeket mutattam fel elég rövid idő alatt (annak ellenére, hogy mindig hű maradtam magamhoz és nem vittem túlzásba a munkát), ezért nem kellett félnem attól, hogy hamis hátbaverések közepette nézzenek farkasszemet hamis mosolyokkal hamis kutyák között. Egyszerűen amikor azt hittem, hogy készen vagyok valamivel, rá kellett döbennem, hogy valami más meg elkezdődött. A tanácstalan ember mintája voltam, amilyen sosem szerettem volna lenni sőt, ha filmet néztem, lehetőleg mindig megjegyeztem barátaimnak, hogy „sablon”.

Ha a látogatóim kopogtattak volna, vagy a csengőt használják, nem lett volna okom aggódní, de amikor úgy érzem valakiknek a jelenlétét, hogy az a valaki tulajdonképpen nem lehet ott, akkor elgondolkodom, de legalább is meglepődöm. Aztán, ha ott van valaki, akkor megkérdezem, hogy ezt hogyan csinálta. Az pedig a legrosszabb, mikor nincs is ott senki. Pedig én úgy érzem.

És mikor rá kellett döbennem, hogy a szó fizikai értelmében nem, csak a gondolataimban vannak jelen, nagyon megijedtem. Mi vagyok én, hogy

csak úgy látogatókat fogadok a fejemben? És kiket? És miért? És kiket? És hogyan?

Hónapok óta tart.

Viszont sokat tanultam. És felfogtam valamit, ami mindig is adott volt, csak egy kicsit el kellett volna mélyednem más, izgalmasabb dolgokban annál, mint amire sok–sok időt pazaroltam.

Titokzatos látogatók

A tárgy lassított, majd kiszemelte magának a helyet, ahol letáborozik. Tudta jól, hogy hosszú útja után jó hosszú pihenés következik. Olyan régóta van úton, és akkora távolságot tett meg szédítő sebességgel, hogy azt elképzelni nem is igen lehet. Valahol még közel sem jutott el az élet arra a szintre, ami neki kellett. De ez jó, mert ezek szerint nem késett el. Vigyázni kellett viszont, mert annyira már voltak szemfülesek az ott élő különös lények, hogy esetleg észrevegyék őt. Ez jó is, mert már nincsenek messze attól, hogy számára érdekesek legyenek.

Miután ezeket regisztrálta, lehorgonyozta magát, és felkészült arra, hogy nagyon sokáig, csak a céljára összpontosítson.

Mikor elindult, még nem tudta pontosan, hogy merre is tartson. Fogalma sem volt, hogy hol, kinél találja meg azt, amit keres. Azt azonban pontosan tudta, hogy mire van szüksége – szükségük.

Elégséges értelemre.

Amint megtalálta, lehetőleg mindent lejegyezni, és minden adatot eltárolni, a következő lépésig. Másra már nem is nagyon telik energiájából. Ez azonban őt nem zavarja. Nem léteztek érzelmek számára. Ami nem élő, annak nincsenek érzelmei. Bár az ő esetében a „nem élő” nem biztos, hogy a legjobb, legáltalóbb jelző. De ennek sincs jelentősége.

Ahogy teltek az évek, évtizedek, egy–két század, a tárgy teljesen megelégedetten dolgozott. Soha nem télenkedett. A külső szemlélő számára rendkívül unalmas tevékenységet űzött. Időközönként változások léptek életbe, és elvesztett egy–két információt, azonban rövid szüneteket tartva folytathatta a megfigyelést.

Viszont egyszer csak történt valami, amire a tárgy sem számított.

Felfedezték.

És rendkívül pimasz módon. Anélkül, hogy vele tudatták volna ezt. Mint már arról szó esett, nem voltak érzelmei, hiszen nem tartozott szoros érte-

leben az *éllők* sorába, de ez mindenképpen hatott rá valahogy. Azután, amikor rájött, hogy csak *felfedezték*, nem pedig talán *felismerték*, úgy döntött, egyelőre nincs teendője. Egész pontosan nem tehet mást, csak amit eddig, mert ha tett volna valamit, akkor ismerték volna fel végérvényesen. Miután ezeket megtárgyalta pár nanoszekundum alatt magával, folytatta eddigi tevékenységét.

Figyelt, és várt...

* * *

A tájat szürke szeptemberi köd lepte be. A tó felett néhány sűrű körözött, ezen az évszakhoz képest hűvös hajnalon. Lassan felkelt a Nap, hogy első sugaraival csiklandozva, az erre vetődőt még inkább borzongásra készítse. Az alig húsz kilométeres sziget északi csücske védve volt a heves széllekedésektől. Ha az ember ilyenkor végigsétál a parti szirteken, hunyorítva észreveheti a kontinens kontúrját az északkeleti horizonton. A szirtek között, a part menti szakadéktól ötvenlépésnyire takaros kis házikó állt. Luxusnyaralónak kicsi, egy átlagos lakóháznál viszont jóval nagyobb. A sziget belseje felé még vagy két tucat hasonló építmény sorakozott, s mivel ezek az épületek meglehetősen összevissza helyezkedtek el, az őket összekötő utak miatt felülről nézve a táj egy pók birodalmára emlékeztetett. A parttól ötven kilométerre levő kis nyaralószigetet egy tenger alatti alagút kapcsolta a kontinenshez. Két-háromóránként járt komp, amit azonban a szigeten lévő hassziendák jómódú lakói szinte sosem vettek igénybe. Tekintettel arra, hogy az egész terület magánkézben volt, turisták sem keresték fel a tengerből kiemelkedő földdarabkát. E két körülménynek az volt a következménye, hogy a kompok szinte teljesen üresen közlekedve rótták monoton útjukat a zátonyok között.

A part menti kis ház előtt egy Mac személygépkocsi állt a murvás bejárón. Szomszédjai gyakran kérdezték meg a ház tulajdonosától, hogy miért is nem burkoltatja le, amire csak annyit válaszolt az illető, hogy szereti a kavicsok hangját. Kerítés gyanánt egy alig harminc centiméter magas lécekből rendetlenül összeeszkábált kutyaugrató szolgált. Ezt a kis szépséghibát leszámítva takaros kis ház volt, látszott rajta, hogy gondját viseli a gazdája. Kacsaringós, mintegy tizenöt méter hosszú kőjárda vezetett be a kiskaputól – amihez szinte le kellett hajolni – a házig.

Amikor nem volt besötétítve, a teljes falat beborító ablakon keresztül tisztán kivehető volt a benti környezet, valamint a ház ablakain át a hátsó udvar. Két helyiségből állt a földszint. Egy kisebb, szemlátomást étkező